

Må jeg være med?

I efteråret holdt vi ungdomsgudstjenester, og en af dem handlede om, at få lov til at være med. Som små på børnehavens legeplads lød det over sandskovl og kageforme: "Må jeg være med?" Og som unge; i gruppearbejde, til fest og i nye venskaber, når skoler skiftes, uddannelser påbegyndes. "Må jeg være med?" Enhver, der har følt sig udenfor ved, hvor hjerteskræende det er at få et nej.

Derfor ramte det mig, da myndighederne anbefalede, at man lavede legeaftaler for børnene; med forholdsregler, naturligvis. Kort tid, udenfor – og med de samme børn. Ingen bred vifte af aftaler, for at begrænse smittekæder. Det forstår enhver. Men det må have været en hårdhjertet forvalter, der har meldt det ud. Eller en, hvis popularitetskurve aldrig har været i bund. For det ramte mig, hvor stor slagside forsamlingsforbuddene må have.

Jeg kan tænke mig, hvordan en samtale går, når Lille Oles forældre ringer til Lille Peters forældre. "Kan drengene lege?" Stilhed... "Øhm... ja, altså... Vi har allerede lavet en aftale med Lille Jakob, så nej, det går nok ikke". Og Lille Oles forældre må ringe videre. Og videre. Og... Lur mig om ikke en håndfuld børn er kommet for sent i loop, eller ligger for lavt i hakkeordenen.

Og det samme tænker jeg, når unge mennesker presser forsamlingsgrænsen til ti og skruer op for boomboxen og mødes på de grønne områder. Lille Lise sendte en snap. "Ej, skønt. Det grønne område? Med musik? Det lyder læks. Det vil jeg gerne. Må jeg være med?" Stilhed... "Øhm... ja, altså... Vi er allerede 10, så det går nok ikke". Og Lille Lise kunne kvase sin mobil, mens øjnene brænder af ugrædte tårer, halsen snører sig sammen og hjertet forstener.

For med forbehold og forsamlingsforbud kommer muligheden for legitime fravalg. Udelukkelse af dem, der ikke har nogen, for hvem de er nummer 1 på hitlisten over aftaler. Det er jo ikke fordi vi ikke vil, men vi må jo ikke. For ministeren og myndighederne og min bare...

Skolerne er optaget af teams og onlinelæring. Laver fleksible fællesskaber i skyen. Nogen skoler åbner nu for de mindste børn og forvalter – klogeligt – at der skal være afstand mellem de små også i frikvartererne, så der laves legegrupper med 3. Jeg har fuld tillid til, at der bakkes op om, at alle er sammen med nogen, der vil dem og som magter at lege med de udpegede, selvom bedstevennen måske er i en anden klynge. Det er i al fald en pædagogisk udfordring. Kunne alle vi andre voksne omkring børn og unge antage samme overblik og invitere dem, der er udenfor, med ind? Og måske endda ikke kun børn og unge? Har vi selv husket at række hånden ud til de store fællesskaber; forældrekrædsen i klassen, sportsholdets førstefans i far og mor, ja alle de steder, hvor fællesskabet er givet og ikke valgt? Har vi haft overskud til at tage det på os?

For egentlig er det, hvad kirken plejer at pege på, og vanligt mestrer. At døren er åben, også for det dårlige selskab og dem de andre ikke må eller vil lege med. Et fællesskab, som nok nu er hindret af sundhedsmyndighedernes karantænerregler, men som åndeligt talt fortsat må have blik for dem, der ellers går under radaren.

For selvom vittige tegninger siger, at både graven og kirken er lukket, så er det ligeså sandt, at den er åben i hvert et hjem. For hvor hjerter banker, kan Kristi rige finde udbredelse. Så næste gang dit barn skal lege, kunne du så selv ringe til Lille Ole, som ikke har set en kammerat i flere uger? Kunne du animere dit unge menneske til at værne også om den, der er socialt svag? Og kunne du selv drikke kaffe, om så på distancen og over telefon, med den du godt ved længes efter, at nogen er interesserede i hvem de er og hvordan de har det? Jeg er sikker på heller ikke du skal lede ret længe, for at finde en, som vil føle stor glæde ved at blive spurgt: "Vil du være med?"